

KÁDÁR JÁNOS MIKLÓS: HÁBORÚK

városában” találkozhattunk. Ide fűződik Laborcz Ferenc „Badacsony” c. szobrának legendák légkörét idéző költőisége is.

Az idős Molnár C. Pál két, valóságselemből hallatlan műgonddal felépített, finom képe immár szürrealisztikus világba vezet az embert. A kiállításon ezen kívül (Záborszky Viola külsőséges képein túl) Asszonyi Tamás szép érmeinek és Kő Pál „Macska” c. szellemesen formált és komponált kispasztikájának élmény-átételeiben éreztünk bizonyos szürreális magatartást.

A torlódó művészi mondanivaló s a tartalmi sűrítés, tömörítés szükségszerűsége formálja a művészi jelzésrendszereket, szimbólumokat. Kiss István vibráló ritmusú „Lovaiban” és különös érzékenységgel formált „Hajnal”-jában költői erővel fogalmazott szimbólummá egyszerűnek tetsző valóságélményeket. Hasonló alkotói törekvésekkel találkoztunk ez alkalommal Szabó Iván lágy, hullámzó formavezetéssel fogalmazott „Kórusában” és Ligeti Erika szép, szellemes érméiben.

Szurcsik János „Pénzszámoló” c. képének és Kajári Gyula „Felszállott a páva” c. Kréta sorozatának rendkívüli léptékviszonylatai emlékeztetnek bár a mexikói monumentalistákra, a — konstruktív helyett — expresszív telítettségű drámai erő azonban egészen sajátossá avatja alapjaiban népi ihletésű művészetüket.

Találkoztunk a kiállításon a népművészet szellemi örökségének és formai hagyományainak közvetlen átértékeléséből új művészetet formáló törekvésekkel is. A grafikai anyagban Würtz Ádám „András napra” és „Mesélő Dunántúl” c. rézkarcai, Czinke Ferenc Bartók-sorozata, „Citerások” c. linója és Diskay Lenke lapjai voltak ennek emlékezetesen szép képviselői. A képek közül Szalay Ferenc bájosan költői kis „Szárnyas oltára”, a „Cantata profana II.” tartozott a legértőbben és legjellegzetesebben ebbe a szellemi körbe. A szobrok sorából Nagy Sándor két, kis közvetlenül faragott, őszinte átélésű vörösmárvány feje állt legközelebb ehhez a világhoz.

Művészetünkben a dekoratív tendenciákban is találkozunk tartalmi igényességgel s népi ihletettséggel. A Nyári Tárlaton Hézsó Ferenc lírai igényű, szőnyegszerűen fogalmazott képei és Galambos Tamás egészen más értelmű, olajba komponált, ábrázoló igényű szöttesei utaltak erre.